



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 402/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE 211/2011-50 zo 16. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoE 211/2011-50 zo 16. júna 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 31. marca 2003 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 331,94 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 13 dvojtýždenných splátkach po 39,50 €. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený v zmluve menovite, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, bola 18. októbra 2003 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Následne bol 13. februára 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresný súd“) 10. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 13 Er/163/2004-40 z 13. apríla 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „tým, že súd zasiahol do vykonávacieho

konania, tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok... v zmysle Protokolu I Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „*na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“* napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie krajského súdu č. k. 15 CoE 211/2011-50 zo 16. júna 2011 nadobudlo právoplatnosť 6. júla 2011 (sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 6. septembra 2011), vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniu krajského súdu č. k. 15 CoE 211/2011-50 zo 16. júna 2011, ktorým podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby

sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 211/2011-50 zo 16. júna 2011

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 211/2011-50 zo 16. júna 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 13 Er/163/2004-40 z 13. apríla 2011, vo výroku, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Zmluva o úvere bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) a zároveň si zmluvné strany dohodli, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom (čl. 18 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru).

Podľa § 323 ods. 1 ObZ ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Uznanie záväzku je jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý adresuje veriteľovi. Týmto úkonom dlžník uznáva svoj určitý záväzok, čím vlastne potvrdzuje jeho platnosť v čase uznania. Z ustanovenia § 323 ObZ vyplýva, že zákon za podstatnú náležitosť uznania záväzku považuje uznanie určitého záväzku a na účinnosť takéhoto uznania predpisuje obligátorne písomnú formu. Zákonným dôsledkom uznania záväzku je vyvrátiteľná právna domnienka, že záväzok v čase uznania existoval.

Splnomocnenie Mgr. T. K. v úverovej zmluve je neurčité, koncipované široko a všeobecne a uznanie dlhu v mene povinného a udelenie súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice nemožno považovať za platné. Povinná v deň uzavretia zmluvy o úvere splnomocnila tretiu osobu, aby v jej mene uznala záväzok, t. j. urobila tak v čase, keď žiadny dlh neexistoval a do budúca bolo možné len predpokladať, že by mohol vzniknúť, nebolo však možné predpokladať jeho výšku.

Uznať záväzok je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí. Nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti. Takáto dohoda je neplatná podľa § 39 OZ. Povinná sa vzdala svojho práva uznať alebo neuznať záväzok, ktorý vznikne až v budúcnosti. Zástupca povinnej tiež určil lehotu, dokedy má byť dlh zaplatený, zjavne bez splnomocnenia povinnej.

V tejto súvislosti sa súd zaoberal aj ďalšou podstatnou skutočnosťou, ktorou je rozpor záujmov povinného a zástupcu. Pri uzatváraní zmluvy o úvere povinná nemala možnosť slobodnej voľby zástupcu, nakoľko zmluva o úvere ako predtlač obsahovala meno splnomocnenca Mgr. T. K. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujmy povinného, pretože ide o osobu, ktorá už pri spisovaní predtlač zmluvy o úvere bola v kontakte s oprávneným a mala hájiť jeho záujmy v súvislosti s vymáhaním prípadných dlhov v budúcnosti.

Z možnosti zastupovať sú vylúčené osoby, ktorých záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 OZ). Rozpor v záujmoch musí reálne existovať, nestačí len potencionálna možnosť takéhoto rozporu. Právne úkony osôb, ktoré nespĺňajú náležitosti upravené v § 22 ods. 2 OZ, v zmysle § 39 OZ spôsobujú absolútnu neplatnosť takýchto právnych úkonov a to bez ohľadu na skutočnosť, či o tom účastníci právneho úkonu vedeli.

... Ak plnomocenstvo udelené advokátovi Mgr. T. K. je v zmysle § 39 OZ absolútne neplatné, potom notárska zápisnica, obsahujúca vyhlásenie o uznaní záväzku a súhlase s vykonateľnosťou a exekúciou, ktoré za povinného urobil Mgr. T. K., a ktorá notárska zápisnica vznikla na základe neplatného plnomocenstva, nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí voči každému, takže každý sa jej môže dovolať. Na absolútnu neplatnosť prihliada súd aj bez návrhu (ex offo). Absolútna neplatnosť sa nemôže napraviť dodatočným schválením a nemôže byť konvalidovaná ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti.

Predpokladom exekúcie voči povinnému je vykonateľný exekučný titul. Exekučný súd v rámci svojej prieskumnej činnosti skúma, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je materiálne a formálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný vecne legitimovaní. Súd môže v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, v každom jeho štádiu, na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej a formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Preto súd z vyššie uvedených dôvodov exekúciu z úradnej moci v celosti vyhlásil za neprípustnú a zastavil.»

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 15 CoE/211/2011-50 zo 16. júna 2011 odôvodnil takto:

«Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie potvrdil a podľa § 220 O. s. p. vo výroku o trovách exekúcie zmenil tak, ako je uvedené v enunuciáte tohoto rozhodnutia.

Predpokladom na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul (§ 41 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení zmien – Exekučný poriadok). Exekučným titulom je iba také rozhodnutie, ktoré je vykonateľné (formálne i materiálne).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. (len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova), pretože poverenie na vykonanie exekúcie je len písomný doklad, ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať.

Dôvody neprípustnosti exekúcie ustanovuje zákon. Každý z týchto dôvodov má za následok zastavenie exekúcie (§ 57 až 59 Exekučného poriadku).

Podľa § 58 ods. 2 Exekučného poriadku súd zastaví exekúciu aj bez návrhu. Súd tak môže urobiť v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, ak zistí dôvody, pre ktoré exekúciu nemožno ďalej vykonávať. V tomto zmysle je koncipované aj ust. § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku ako dôvod zastavenia exekúcie. Tento dôvod zahŕňa i prípad, kedy sa exekúcia nemala vôbec začať, keďže rozhodnutie nebolo vykonateľné a v čase rozhodovania o zastavení exekúcie stále vykonateľné nie je. Uvedenej právnej norme plne zodpovedá situácia v prejednáwanej veci. Ak okresný súd, ako vyplýva z jeho rozhodnutia, aplikoval na daný prípad ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, ktoré umožňuje súdu vyhlásiť exekúciu za neprípustnú „ak je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“ je to bez vplyvu na vecnú správnosť výsledku rozhodnutia okresného súdu.

Notárska zápisnica, ktorú Exekučný poriadok za exekučný titul považuje, je verejná listina, ktorá vznikla mimosúdnou cestou, ale jej formálne a obsahové náležitosti sú vymedzené zákonom. Formálne náležitosti notárskej zápisnice predpisuje zákon č. 323/1992 Z. z. o notároch a notárskej činnosti, ale notárska zápisnica musí obsahovať aj náležitosti predpísané § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, pretože len pri splnení oboch týchto podmienok ju možno považovať za formálne a materiálne vykonateľnú. V tejto súvislosti

možno poukázať na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13. 07. 2000, v ktorom Ústavný súd SR v rámci skúmania, či bolo porušené ústavné právo tam uvedeného oprávneného domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, riešil aj čiastkovú otázku, čo musí spĺňať notárska zápisnica, aby bola spôsobilým exekučným titulom. Ústavný súd vyslovil, že „rozdiel medzi uznaním dlhu, resp. záväzku podľa hmotného práva, a notárskou zápisnicou obsahujúcou právny záväzok podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, teda podľa procesného práva je v dvoch náležitostiach. Predovšetkým nemôže ísť o jednoduchý písomný právny úkon, ale o písomný právny úkon v kvalifikovanej forme, teda vo forme notárskej zápisnice. Okrem toho notárska zápisnica musí obsahovať výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku. Práve tento súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej najdôležitejšou náležitosťou ako exekučného titulu. Totiž až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Uvedeným prejavom vôle povinného sa teda završuje vznik exekučného titulu. Inými slovami, výlučne v dôsledku tohto právneho úkonu povinného, ktorý je vzhľadom na svoj cieľ a účel procesnej povahy, sa z notárskej zápisnice stáva exekučný titul, ktorému zákon priznáva rovnaké právne účinky aké priznáva vykonateľnému rozhodnutiu súdu.“

Z notárskej zápisnice vyplýva, že bola spísaná dňa 18. 10. 2003 po tom, čo sa na notársky úrad dostavil Mgr. B. Ž., ktorý požiadal o spísanie notárskej zápisnice, a to osvedčenie o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e) O. s. p. a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Povinný pri spísaní notárskej zápisnice, ktorá má byť exekučným titulom, prítomný nebol. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom, že je možné dať sa pri tomto úkone (spísaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu) zastúpiť splnomocneným zástupcom na základe § 31 Občianskeho zákonníka a platné plnomocenstvo by vyvolalo účinky zamýšľané ust. § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku. Za správny považuje odvolací súd názor okresného, súdu v otázke, že plnomocenstvo udelené povinným Mgr. T. K. v Zmluve o úvere č. 6080247 dňa 31. 03. 2003 neoprávňovalo Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice v znení ako bola spísaná. Okresný súd správne vyhodnotil, že takéto osobitné splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je platné, pretože z neho nie je možné zistiť

konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú (v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby) a následne posúdiť, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému (§ 32 a 33 Občianskeho zákonníka). Zákomom zamýšľané právne účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Ak plná moc nie je platná, nespĺňa notárska zápisnica formálne a materiálne podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou a potom neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Zistený nedostatok týkajúci sa plnej moci (že zmluva uzavretá medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 je absolútne neplatná) je postačujúci pre jednoznačný záver súdu, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť a nie je spôsobilým exekučným titulom.

V danom prípade súd exekúciu zastavil z dôvodu, že exekúcia bola odpočiatku vykonávaná na podklade nespôsobilého exekučného titulu, ktorý predložil súdu oprávnený. Za daného stavu neprichádzalo do úvahy akékoľvek iné riešenie než exekúciu zastaviť.»

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 13 Er/163/2004-40 z 13. apríla 2011, ktorý svoje rozhodnutie v časti výroku týkajúceho sa zastavenia exekučného konania založil na posúdení notárskej zápisnice ako neplatného právneho úkonu, na základe ktorého nemožno viesť exekučné konanie, pričom poukázal aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 5/00 z 13. júla 2000, v ktorom riešil otázku náležitostí notárskej zápisnice ako predpokladu na to, aby bola spôsobilým exekučným titulom.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho

úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v nadväznosti na citované relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje neprípustný zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že

z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 211/2011-50 zo 16. júna 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. To však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inšinciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho,

aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2011